

La càmera com a teràpia.

Les fotos de guerra d'Antoni Campañà (1936-1939)

Al llarg del segle xx la força i el poder de la imatge han canviat la percepció de les societats de masses respecte als esdeveniments polítics, socials i culturals. És precisament per això que tots els règims han maldat per controlar la tasca dels fotògrafs i per agenciar-se els seus arxius. Per poder transmetre als ciutadans allò que de “veritat” ha passat; allò que les imatges fotogràfiques, com cap altre mitjà, ens ajuden a explicar o manipular. Antoni Campañà (1906-1989) és un d'aquells noms “molt conegut entre els desconeguts” que sintetitza la fotografia al llarg de la passada centúria en tota la seva amplitud. Pictorialista, mestre

del bromoli, de la postal turística, de la fotografia esportiva o del revelatge, fins al 2019 restava quasi inèdita una part de la seva trajectòria que ho combinà tot: el seu immens, ric i complex fons de la Guerra Civil.

Amagades al fons de la seva casa de Sant Cugat del Vallès a punt d'enderrocar-se trenta anys després de la seva mort, hi apareixen dues capses vermelles. Què deuen contenir? Un descobriment del tot inesperat: més de 5.000 fotografies de la guerra. Un enorme fris de la vida en guerra. Republicà, catalanista i catòlic practicant, Campañà

*Això és casa nostra. Dues dones entre la runa al Poble-sec.
14 de maç de 1937. Antoni Campañà.*

El gran germà ens controla. 1936. Antoni Campaña.

Polònia s'acosta. Barcelona, com Praga o Viena abans i Varsòvia poc després, viurà la presència nazi.
21 de febrer de 1939. Antoni Campaña.

retrata una realitat tràgica i contradictòria, rica en matisos, amb contrastos que sovint són dolorosos. Una mirada sense contemplacions i sense una causa a defensar. Un retrat de la seva ciutat i del seu país on res quedà al marge. Una teràpia a través del visor de la càmera que l'ajudaria a suportar el trauma de la guerra. Un tresor que amplia els horitzons del ja ric patrimoni fotogràfic del país.

Des d'arcs d'esglésies víctimes de la iconoclàstia revolucionària fins a retrats d'àcrates tan atractius que els mateixos anarquistes en van acabar fent postals. Des de protestes per la manca d'aliments davant la Pedrera fins a soldats del Tercer Reich desfilant per la Diagonal. Acabada la tempesta, Campaña va enterrar les seves fotografies. No va voler que les veiés ningú, però no les va destruir. Un fotògraf no pot renunciar a allò que els seus ulls han vist i interpretat. Per a qui era aquell testimoni? Avui, sortosament, és per a tots nosaltres.